

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/30/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114010337
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Jarábek
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2114010337.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Jarábka a sudcov JUDr. Pavla Sládka a JUDr. Kataríny Stanislavskej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 24. septembra 2015, v trestnej veci obžalovaného T. W., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona, prejednal odvolanie, ktoré si obžalovaný podal proti rozsudku Okresného súdu v Trnave sp. zn. 30T/17/2014 zo dňa 24.02.2015, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného T. W., nar. XX.XX.XXXX, sa z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný T. W. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písmeno c/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že hoci mu zo zákona o rodine vyplýva povinnosť vyživovať svoje nezaopatrené deti, rozsah ktorej mu bol určený rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 8C/179/2008 zo dňa 21.5.2009 s právoplatnosťou dňa 21.5.2009 tak, že je povinný prispievať na výživu svojej maloletej dcéry M. W., nar. XX.X.XXXX sumou vo výške 232,36 € a dcéry L. W., nar. XX.X.XXXX sumou vo výške 165,99 € mesačne, vždy do 30. dňa v mesiaci k rukám matky J. W., bytom A., D. č. XX, si v mieste bydliska ani všade inde úmyselne svoju vyživovaciu povinnosť neplní pravidelne, čím mu za obdobie od novembra 2012 do januára 2013 vrátane, do nástupu na výkon trestu odňatia slobody a následne od januára 2014 po podmienечnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody až do februára 2015 vrátane vznikol dlh na výživnom v celkovej výške 4.899,90 €, pričom bol trestným rozkazom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 4T/54/2012 zo dňa 18.9.2012 doručeným dňa 15.10.2012 a právoplatným dňa 24.10.2012 uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Obvinený napriek vyživovacej povinnosti voči svojim nezaopatreným deťom a hoci už aj v minulosti si vyživovaciu povinnosť riadne neplnil, naďalej zanedbával svoju povinnosť a vyživovaciu povinnosť si neplnil v plnej výške.

Za to bol odsúdený podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona, s použitím §§ 36 písm. l), 37 písm. m), 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 48 ods. 1 písm. b) Trestného zákona bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný T. W., ktorý uviedol, že pohľadávka, teda dlh na výživnom voči J. W. je uspokojený z jeho 1/4-inového podielu na nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území A., na LV č. XXXX, parcelné číslo 5224/2, a to rodinnom dome č. XXXX, k čomu doložil dodatočne aj uznesenie Okresného súdu v Trnave v právnej veci exekúcie v prospech oprávnených M. W. a mal. L. W., a to pod sp. zn. 27Er/662/2009 zo dňa 02.09.2015. V tomto uznesení súd schválil nadobudnutie spoluvlastníckeho práva povinného T. W. na predmetnej nehnuteľnosti v prospech spoluvlastníčky J. W. za sumu najnižšieho podania 19.900 Eur pred otvorením dražby na exekútorskom úrade súdnej exekútorky JUDr. Barbory Vatrtovej.

Na verejné zasadnutie sa obžalovaný T. W. napriek tomu, že mal riadne vykázané doručenie predvolania nedostavil, a preto krajský súd uskutočnil verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti. Obžalovaný totiž bol

v predvolaní riadne poučený, že na verejnom zasadnutí môže krajský súd rozhodnúť o jeho odvolaní aj v jeho neprítomnosti, ak sa nedostaví bez riadneho ospravedlnenia. Obžalovaný sa na verejné zasadnutie neospravedlnil, a preto krajský súd v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku jeho odvolanie prejednal v jeho neprítomnosti.

Na verejnom zasadnutí súčasne zástupkyňa krajskej prokuratúry navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť s poukazom na správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku.

Krajský súd následne na verejnom zasadnutí podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku na základe riadne a včas podaného odvolania obžalovaným, preskúmal zákonnosť, ako aj odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a tak dospel k záveru, že odvolaniu obžalovaného nie je možné vyhovieť.

Krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd vo veci vykonal všetky dôkazy potrebné objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku individuálne i v ich súhrne, a dospel k správne záveru o tom, že vina obžalovaného na žalovanom skutku bola bez pochybností preukázaná.

V odôvodnení napadnutého uznesenia potom krajský súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä, ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia I. stupňového rozsudku je zrejmé, ako sa aj súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného, ktorý túto prednášal od začiatku trestného konania v súlade s podaným odvolaním. Okresný súd tiež uviedol, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Okresný súd tiež náležite odôvodnil aj použitú právnú kvalifikáciu konania obžalovaného a náležite odôvodnil aj výrok o treste.

Krajský súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku v plnej miere stotožňuje a v podrobnostiach naň poukazuje. Je tomu tak preto, že všetky právne skutočnosti, ako aj právne úvahy okresného súdu uvedené v napadnutom rozsudku zodpovedajú obsahu spisového materiálu a zodpovedajú obsahu jednotlivých dôkazov.

Krajský súd v prvom rade ohľadne viny obžalovaného konštatuje, že obžalovaný sa už od začiatku prípravného konania obhajoval irelevantným spôsobom. Je totiž zrejmé, že vyživovaciu povinnosť si v plnej miere neplnil a že dlží na výživnom za sledované obdobie sumu 4.899,90 Eur, ako je to správne rozvedené v druhom odseku na strane 4 napadnutého rozsudku.

Vo vzťahu k neplneniu vyživovacej povinnosti sa obžalovaný okrem spôsobu obhajoby ako je táto uvedená na strane 2 a 3 napadnutého rozsudku obhajoval aj tým, že podľa jeho názoru toto dlžné výživné je vyrovnané vlastne prevodom 1/4-iny podielu nehnuteľnosti citovanej v uznesení Okresného súdu v Trnave sp. zn. 27Er/662/2009.

Táto úvaha o započítaní dlžného výživného formou nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu v 1/4-ine, ktorý pôvodne patril jeho osobe v prospech spoluvlastníčky J. W. je absolútne irelevantná a nie je možné na ňu prihliadať.

Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že toto uznesenie okresného súdu sa vzťahuje na exekučné konanie, týkalo sa návrhu súdneho exekútora na schválenie príklepu, pričom okresný súd v tejto veci udelil poverenie súdnemu exekútorovi ešte dňa 27.11.2009 v zmysle § 45 ods. 1 zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, a teda je zrejmé, že išlo o výkon exekúcie za neplnenie vyživovacej povinnosti do tohto obdobia.

Neplnenie vyživovacej povinnosti zo strany obžalovaného totiž sa uskutočňuje už dlhšiu dobu, pričom obžalovaný bol za neplnenie vyživovacej povinnosti už odsúdený rozsudkom Okresného súdu v Trnave sp. zn. 7T/95/2010, a to pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.05.2011, a potom druhý krát sa dopustil prečinu neplnenia vyživovacej povinnosti v ďalšom období, za ktoré bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu v Trnave sp. zn. 4T/54/2012 zo dňa 18.09.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24.10.2012.

Započítanie neplnenej vyživovacej povinnosti do exekučnej veci vonkoncom neprichádza do úvahy, pretože v posudzovanej veci obžalovaný sa dopustil nového skutku, a to ako je správne uvedené v napadnutom rozsudku od novembra 2012 do januára 2013 vrátane a potom od januára 2014 do februára 2015, kedy mu vznikol dlh na výživnom v celkovej výške 4.899,90 Eur. Tento nový skutok nemá nič spoločné s predchádzajúcim neplnením vyživovacej povinnosti, a teda žiadne započítanie pohľadávky tu nie je možné.

Okresný súd aj v podstate na túto skutočnosť obžalovaného upozornil v napadnutom rozsudku, krajský súd sa s týmto upozornením v plnej miere stotožňuje. Okresný súd totiž na strane 4 v predposlednom odseku uviedol, že jeho záväzky z predchádzajúceho obdobia, ktoré sú v súčasnosti vymáhané v exekučných konaniach nemajú vplyv na existenciu jeho záväzku plniť si vyživovaciu povinnosť voči

svojím deťom v období od novembra 2012 až do februára 2015 vyjmúc obdobie, kedy bol vo výkone trestu odňatia slobody.

Krajský súd je toho názoru, že okresný súd aj právne kvalifikoval konanie obžalovaného, pretože tento v sledovanom období neplnil úmyselne zákonnú povinnosť vyživovať iného, pričom tento čin spáchal napriek tomu, že v predchádzajúcich 24-och mesiacoch bol za takýto čin odsúdený.

Krajský súd je toho názoru, že správny a zákonný je aj výrok o treste, ktorý bol ukladaný obžalovanému, a to vo výmere 2 roky nepodmienečne za použitia § 207 ods. 3 Trestného zákona a §§ 36 písmeno l/, 37 písmeno m/ a 38 ods. 2 Trestného zákona so zaradením pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Okresný súd správne použil ustanovenia týkajúce sa poľahčujúcich aj priťažujúcich okolností, na strane druhej správne postupoval, keď uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody, pretože je zjavné, že pokračoval v neplnení vyživovacej povinnosti aj po predchádzajúcom podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, ako aj po predchádzajúcom treste uloženého mu rozsudkom Okresného súdu v Trnave sp. zn. 4T/54/2012 zo dňa 18.09.2012.

Je zjavné, že na obžalovaného nemali vplyv ani predchádzajúce výkony trestov, a teda ukladanie žiadneho iného trestu než nepodmienečného trestu obžalovanému neprichádzalo do úvahy.

Pokiaľ okresný súd obžalovaného podľa § 48 ods. 1 písmeno b/ Trestného zákona pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, okresný súd tak postupoval zákonným spôsobom v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia, podľa ktorého do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia bude zaradený páchatel', ktorý už bol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin. Toto ustanovenie bolo v danom prípade v plnej miere naplnené.

Z vyššie uvedených skutočností potom vyplýva, že krajský súd nevzhliadol žiadny dôvod pre zmenu napadnutého rozsudku, tento je vo všetkých jeho výrokoch zákonný, zákonným je aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a preto krajský súd odvolanie obžalovaného zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.